

veertigduizend gulden nagelaten, en het huis, en ze hebben nooit meer dan de rente verteerd; daar pàste de oude vrouw wel op. Nou, dan houden ze dus een inkommetje van twaalfhonderd gulden, fatsoenlijk zou ik zeggen voor twee meisjes zonder kind of kraai."

„Ja" — zei toen kalmeerend de oude heer, zijn dikke lippen vooruit gestoken — „ook niks meer dan zuinigjes; ik zou 't er met me vrouw niet graag van doen. En as er dan nog zoo'n fijne begraffenis af mot, alles eerste klas naar ik hoor, en me nichies gaan in de rouw... Waar dat voor dient, ik mot je zeggen dat ik het niet begrijp. 't Zal 't oude mensch toch wel 't zelfde zijn, of ze in een wagen van honderd vijftig, of van vijftig gulden d'r laatste toertje maakt."

't Rijtuig stopte. De hoeden werden recht gezet, de gezichten glad getrokken, en de oude heer kwam uit zijn leunhouding overeind.

'n Aanspreker opende 't portier, eerbiedig voor zich uitzierende, 't hoofd ontbloot, voor elken heer die uitstapte z'n hoed naar z'n voorhoofd en terug bewegend.

De voordeur stond open, wat nieuwsgierige mensen er voor... de intimiteit van 't huis, — dat er weer zoo vriendelijk uitzag in de zon, met dien zwarten wagen, en die zwarte mannen er tegen — verloor daardoor. De open gang, die erin-kijkende mensen, de scheve mat, de vuile voetstappen op 't marmer, gaven er iets ongezellig-openbaars aan...

Achter elkaar met z'n drieën, de hoeden allemaal met den rand naar boven in de vooruit gestoken hand, liepen ze, met 'n officieel knikje in de knieën naar de achterkamer. Aan de deur fluisterde 't jongemensch 'm met 'n van teruggeduwd lachen benauwde stem in 't oor: „Hebt u dat snuit van die kraai gezien; je zou voor je plezier door zóó 'n vent begraven worden."

De ronde tafel stond in 't midden, dragend, in 'n wijden cirkel om den rand, de koffie-kopjes — vreemde kopjes, die 'ie niet kende. En in een kring om de kopjes zaten de heeren in 't zwart, en de dames ook in 't zwart, allen rechtop, de handen op de knieën, stijf met hun halzen in de vreemde kragen van 't begrafenis-pak. Drie stoelen in den kring waren open, voor hem en zijn rijtuigmakkers. Allen zwegen. De binnenkomenden gingen de rondte langs, zwiingend met hoofdknikken die zeiden dat spreken overbodig was, handen geven. En officieel knikte elk op de beurt terug, zeggend als bang om geluid te geven in die toonlooze, lichtlooze, bedompte begrafenis-kamer: „Dag meneer," „dag neef," „dag Manus"...

Toen gingen de drie ook zitten; 't zwiingen bleef, ieder staarde op 't middelpunt van den kopjes-cirkel op tafel. Ruischend stil was 't, alleen met zware, doffe stappen boven, waar 't lijk lag, en kraakstappen vlug de trap op en af, met zenuwachtig korte gezegden, fluisterend gedaan... Nu kwamen er langzaam en in de maat stappen op de deur af. Allen keken er in berustende afwachting heen. De knop werd omgedraaid, de deurkier werd zoetjes aan breeder, en 'n doffe hoed met lange lamfers verscheen er door, weldra gevolgd door 't sentimenteel gezicht van den ceremonie-leidenden aanspreker,